

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **T.L.**
státní příslušnost Ukrajina
zastoupena JUDr. Hugo Körblem, advokátem,
sídlem Hybernská 1007/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2025, č. j. OAM-2926-5/ZR-2025, o odnětí
dočasné ochrany,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný žalobkyni odňal oprávnění k pobytu na území za účelem dočasné ochrany podle § 5 odst. 7 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace. Postupoval dle § 10 odst. 3 zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců (dále

jen „zákon o dočasné ochraně“). Usoudil, že zanikl důvod, pro který žalobkyni bylo dříve uděleno oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany z důvodu sloučení rodiny. Jiný důvod hodný zřetele pro jeho ponechání neshledal.

II. Skutková zjištění vycházející z obsahu správních spisů

2. Žalobkyně požívá na základě své žádosti ze dne 13. 2. 2023 podané v České republice tzv. dočasnou ochranu z důvodu sloučení rodiny.
3. Z hlediska podstaty souzené věci je možno zdůraznit, že žalobkyně do tiskopisu žádosti o poskytnutí dočasné ochrany označila za své dítě pouze V. L., narozenou dne X.
4. Ve spise figuruje kopie cestovního dokladu žalobkyně i její kanadské vízum s platností do 25. 11. 2025.
5. Dne 21. 3. 2025 žalovaný zahájil s žalobkyní správní řízení ve věci odnětí oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany. Žalovaný z úřední činnosti zjistil, že oprávnění k pobytu na území za účelem dočasné ochrany dcery žalobkyně V. bylo ke dni 31. 3. 2024 zrušeno uplynutím doby. Žalobkyni byla dočasná ochrana udělena právě z důvodu sloučení rodiny, a to konkrétně z důvodu sloučení rodiny s dcerou V.
6. Dne 26. 3. 2025 se žalobkyně před správní orgán dostavila za účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Nijak se nevyjádřila.
7. Žalovaný ve věci rozhodl napadeným rozhodnutím dne 1. 4. 2025. Konstatoval, že v případě, kdy dceři žalobkyně (V.) zanikla dočasná ochrana na území České republiky, odpadl nejen důvod, pro který byla dočasná ochrana žalobkyni udělena, ale také došlo k naplnění důvodu pro odnětí dočasné ochrany žalobkyni ve smyslu § 10 odst. 3 zákona o dočasné ochraně. Žalovaný rovněž neshledal, že by u žalobkyně existoval důvod zřetele zvlášť hodný.

III. Obsah žaloby

8. Žalobkyně ve včasné žalobě nesouhlasí s napadeným rozhodnutím. Navrhuje jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
9. Namítá, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, neboť žalobkyně má v České republice ještě druhou dceru, se kterou žila v jedné domácnosti před začátkem války na Ukrajině. V České republice pobývá s povolenou dočasnou ochranou i druhá dcera žalobkyně, a to D. L., narozená dne X.
10. Žalobkyně má dále za to, že žalovaný dostatečně neodůvodnil svou úvahu stran „jiného důvodu hodného zřetele“ pro zachování dočasné ochrany žalobkyni. Neuvedl, jaké důvody zvažoval a jak je hodnotil, a to navíc za situace, kdy v České republice pobývá druhá dcera žalobkyně D. Současně měl žalovaný provést minimálně účastnický výslech žalobkyně.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. V písemném vyjádření ze dne 19. 5. 2025 uvedl, že dočasná ochrana byla na území České republiky žalobkyni udělena z důvodu sloučení rodiny, tedy z důvodu, aby zde mohla pobývat se svou dcerou. Ukončením dočasné ochrany dcery žalobkyně zanikl důvod, pro který byla dočasná ochrana žalobkyni udělena a rovněž došlo k naplnění důvodu pro odnětí dočasné ochrany žalobkyně dle § 10 odst. 3 zákona o dočasné ochraně. Z tohoto důvodu žalovaný vydal napadené rozhodnutí o odnětí dočasné ochrany žalobkyně. Žalovaný má za to, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně zdůvodnil, proč vůbec přistoupil k odnětí dočasné ochrany.
12. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyně do žádosti o poskytnutí dočasné ochrany ze dne 13. 2. 2023 do kolonky „děti žadatele“ uvedla pouze jméno L. V., nar. X, st. přísl. Ukrajina. Žalovaný tak věděl pouze o existenci této mladší dcery V. Z tohoto důvodu je zcela nepřijatelná námitka žalobkyně, že by žalovaný opomněl zohlednit její starší dceru D. Sama žalobkyně ji neoznačila v tiskopisu žádosti o poskytnutí dočasné ochrany.
13. Žalovaný doplňuje, že ustanovení § 51 odst. 2 písm. c) zákona o dočasné ochraně mezi rodinné příslušníky držitele dočasné ochrany pro účely udělení dočasné ochrany z titulu sloučení rodiny řadí rodiče cizince požívajícího dočasné ochrany mladšího 18 let, tedy musí jít o rodiče dítěte mladšího 18 let. Starší dcera D. není nezletilá, dosáhla více než 23 let věku. Žalobkyně by proto podmínky pro udělení dočasné ochrany z titulu sloučení rodiny ke starší dceři D. nesplňovala.
14. Žalovaný uvádí, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o dočasné ochraně vede k aplikaci správního uvážení (diskreci). Žalovaný si je vědom komplikované aplikace tohoto institutu správního práva. Je třeba však vzít v potaz, že cílem tohoto institutu je řešit zvláštní okolnosti, které vznikají v souvislosti s konkrétními případy a nelze je v obecné rovině předvídat. V nynější specifické věci byl pobyt žalobkyně vázán na pobyt mladší dcery V., která však již není držitelkou dočasné ochrany v České republice. Žalovaný má za to, že správní úvahu provedl na základě pečlivého posouzení všech podstatných skutečností, které v řízení vyšly najevo.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud shledal žalobu přípustnou, podanou oprávněnou osobou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) a včasnou (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).
16. V přezkumném řízení soudním je soud povinen zkoumat, zda vydané rozhodnutí je zákonné a bezvadné. Při přezkumu přitom respektuje vymezené žalobní body (§ 75 odst. 2 věta první zákona s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání.
17. **Žaloba není důvodná.**
18. Stěžejní žalobní námitky lze shrnout následovně: nedostatečně zjištěný skutkový stav ohledně druhé dcery žalobkyně D. (V.1.); jen obecné vypořádání pojmu „důvodu hodného zřetele“ (V.2.); absence výsledku žalobkyně (V.3.).

V.1. Nedostatečně zjištěný skutkový stav

19. Řízení o dočasné ochraně je obecně zahájeno na základě žádosti žadatele, kterého tíží povinnost předložit všechny potřebné doklady, resp. tvrdit relevantní informace (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2023, č. j. 7 Azs 322/2022–40, či ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015–38, nebo ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017–27).
20. V nynější věci bylo řízení o odnětí dočasné ochrany sice zahájeno *ex officio*, nicméně z důvodu změny okolností na straně žadatelky (pozbytí dočasné ochrany dcery V.).
21. Žalobkyně v žádosti o poskytnutí dočasné ochrany ze dne 13. 2. 2023 zmínila pouze dceru V., svou druhou dceru v žádosti vůbec neoznačila.
22. Po zahájení správního řízení ve věci odnětí oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany žalobkyně již nic dalšího žalovanému nesdělila. Byť se dne 26. 3. 2025 seznámila se spisovým materiálem, nic dalšího (zejména tedy identifikaci druhé dcery D.) neuvedla. Teprve až v žalobě samotné se poprvé zmiňuje o existenci dcery D., která rovněž pobývá na území České republiky a požívá dočasnou ochranu.
23. V této souvislosti platí, že břemeno tvrzení zavazuje primárně žadatele o pobytové oprávnění, resp. cizince, kterému je konkrétní pobytové oprávnění odnímáno – je to totiž on sám, kdo má povinnost správnímu orgánu uvést informace ze svého soukromého a rodinného života, o nichž se domnívá, že jsou pro posouzení věci relevantní a byly by případně způsobilé převážet nad jinými zájmy a hledisky. K tomu lze podpůrně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018–34, dle něhož není povinností správních orgánů vyzývat žadatele k doplnění dalších konkrétnějších sdělení (a to dokonce ani v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu), pokud bezpečně zjistily z jim dostupných podkladů osobní a rodinnou situaci cizince a cizinec ohledně těchto zjištění nic nenamítal. Dle názoru soudu lze výše uvedené vztáhnout i na řízení týkající se dočasné ochrany.
24. Za situace, kdy žalobkyně neposkytla žalovanému žádné indicie o existenci další dcery D. a z usnesení o zahájení řízení ze dne 21. 3. 2025 jednoznačně plyne, že správní orgán zahajuje řízení o odnětí dočasné ochrany z důvodu sloučení rodiny, neboť dceři V. již skončilo oprávnění k pobytu, nelze žalovanému spravedlivě vytýkat, že nezjistil dostatečně skutkový stav ohledně jemu neznámé dcery D. Žalobkyně byla v tomto ohledu zcela pasivní i v průběhu celého správního řízení. O dceři D. se nezmínila ani při prostudování spisu.
25. Nadto krajský soud souhlasí se žalovaným, že § 51 odst. 2 písm. c) zákona o dočasné ochraně mezi rodinné příslušníky držitele dočasné ochrany pro účely udělení dočasné ochrany z titulu sloučení rodiny řadí rodiče cizince požívajícího dočasné ochrany mladšího 18 let, tedy musí jít o rodiče dítěte mladšího 18 let. Starší dcera žalobkyně D. není nezletilá, dosáhla již více než 23 let věku, a proto podmínky pro udělení dočasné ochrany z titulu sloučení rodiny ke starší dceři by dle uvedeného ustanovení žalobkyně vůbec nenaplnovala. Stejně tak nelze bez dalšího presumovat, že v situaci, kdy dcera D. disponuje dočasnou ochranou, automaticky by ji dle § 52 zákona o dočasné ochraně získala i žalobkyně.

V. 2. „Důvod hodný zřetele“

26. Žalobkyně namítla, že žalovaný pouze obecně uvedl, že neshledal jiný důvod hodný zřetele pro zachování dočasné ochrany žalobkyni.
27. Odůvodnění žalovaného ohledně neurčitěho právního pojmu „důvod hodný zřetele“ ve smyslu dle § 10 odst. 3 zákona o dočasné ochraně je opravdu velmi stručné.
28. Žalovaný nicméně v napadeném rozhodnutí shrnul podstatný obsah správního spisu, relevantní skutkové okolnosti, které mu byly známy, a evidentně dospěl k závěru, že žádný důvod hodný zřetele se u žalobkyně nevyskytoval. S tímto závěrem krajský soud souhlasí.
29. Ani z obsahu správního spisu se přitom nepodává žádná skutečnost či dokonce indicie, kterou by bylo možné podřadit pod důvod zřetele hodný nebo by byla nějak výjimečná.
30. Rozhodně jí nemůže být existence blíže neoznačené zletilé dcery žalobkyně. Jak již bylo uvedeno výše, těžko se žalovaný mohl zabývat starší dcerou žalobkyně, pokud o ní nevěděl.
31. Krajský soud rovněž nepřehlédl, že ostatně ani v žalobě žalobkyně neoznačuje žádný jiný „mimořádný“ důvod, který měl žalovaný v jejím případě zvažovat a posuzovat jako důvod hodný zřetele ve smyslu § 10 odst. 3 zákona o dočasné ochraně.
32. Krajský soud v kontextu souzené věci považuje rovněž za vhodné připomenout obecné zásady týkající se aplikace diskrečního oprávnění správním orgánem. Z ustálené judikatury (za všechny srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002–42, č. 906/2006 Sb. NSS, či nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, či ze dne 10. 3. 2008, sp. zn. IV. ÚS 2701/07) vyplývá, že diskrece je v právním státě vždy určitým způsobem omezena nebo vymezena, není nelimitována, jinak by byl vytvářen prostor pro nepřijatelnou libovůli. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007–105, se přitom konstatuje, že *„když správní orgán rozhoduje na základě volné správní úvahy, musí být jeho rozhodnutí přezkoumatelné a musí být zřejmé, že z mezí a hledisek správního uvážení nevybočil. I v těchto případech musí správní orgán respektovat stanovené procesní postupy i elementární právní principy správního rozhodování“*. Těmto zásadám napadené rozhodnutí vyhovuje.
33. Pokud jde pro úplnost o obsah pojmu nepřezkoumatelnosti, odkazuje soud na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003–52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004–73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005–44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007–64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005–245, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017–38), z níž se podává, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud či správní orgán řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě či odvolání nebo vyjádření; proč považoval (žalobní) námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dle judikatury Ústavního soudu (viz např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02) je jedním z principů, představujících součást práva na řádný proces a vylučujících libovůli při rozhodování, i povinnost soudů, resp. správních orgánů, svá rozhodnutí řádně

odůvodnit (ve správním soudnictví srov. § 54 odst. 2 s. ř. s., ve správním řízení § 68 odst. 3 správního řádu).

34. Naznačené vady krajský soud v napadeném rozhodnutí neshledal.

V.3. Výslech žalobkyně

35. Žalobkyně konečně uvedla, že měl žalovaný provést minimálně její účastnický výslech.

36. S ohledem na tuto námitku lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který ponechává v případě důkazního návrhu výslechem účastníka řízení na úvaze správního orgánu, zda výslech účastníka provede, když z ničeho nevyplývá povinnost správního orgánu takový výslech provést a účastník správního řízení má možnost se vyjádřit prostým vyjádřením svých tvrzení ve věci, které nemusí mít formu jeho výslechu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 – 32).

37. Ani zákon o dočasné ochraně nestanoví povinnost provádět výslech účastníka řízení. Je na uvážení správního orgánu, zda je výslech potřeba či nikoliv.

38. S ohledem na obsah spisového materiálu ke dni vydání napadeného rozhodnutí krajský soud nevidí důvod, proč by měl žalovaný realizovat výslech žalobkyně. Zajistil si všechny potřebné podklady pro své rozhodnutí, které dostatečně odůvodnil. Již výše soud zdůraznil, že žalobkyně ani při seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, kdy měla možnost cokoli uvést a předložit, neučinila ničeho.

39. Proto ani tato žalobní námitka neobstojí.

VII. Závěr a náklady řízení

40. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

41. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 7. července 2025

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně